

ΤΖΕΝΝΙΦΕΡ ΝΙΒΕΝ

ΟΛΟΣ Ο ΚΟΣΜΟΣ

ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΟΥ

«Ο κόσμος σε θέλει. Ο κόσμος σε χρειάζεται.
Ο κόσμος σε αγαπάει».

—Τζ. Ν.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

Αγαπητέ Αναγνώστη,

Ο κόσμος σε θέλει. Ο κόσμος σε χρειάζεται. Ο κόσμος σε αγαπάει.

Αυτό είναι το μήνυμα που στέλνω και ξαναστέλνω στους αναγνώστες του *Όλα τα φωτεινά μέρη*, από τότε που πρωτοκυκλοφόρησε το βιβλίο, τον Ιανουάριο του 2015. Από τότε, έχουν επικοινωνήσει μαζί μου χιλιάδες έφηβοι που νιώθουν πως είναι μόνοι τους ή πως οι άλλοι δεν τους καταλαβαίνουν. Μια συγκεκριμένη μέρα το περσινό φθινόπωρο, μάλιστα, έγραψα αυτό το μήνυμα 141 φορές.

Το *Όλος ο κόσμος στα χέρια σου* έχει να κάνει με την ικανότητά μας να βλέπουμε και με την ανάγκη να μας βλέπουν. Όπως και το *Όλα τα φωτεινά μέρη*, έτσι κι αυτό το μυθιστόρημα γεννήθηκε μέσα από μια προσωπική ιστορία. Γεννήθηκε από τη δική μου απώλεια, από τον φόβο και τον πόνο μου, καθώς και από άλλους αληθινούς ανθρώπους που τυχαίνει να μου είναι και πολύ αγαπητοί. Γεννήθηκε από τον δωδεκάχρονο και τον δεκατριάχρονο εαυτό μου, που πολεμούσε με τα κιλά του αλλά και με την κακομεταχείριση και τον εκφοβισμό που τα συνόδευαν. Γεννήθηκε από τον χαμό του μπαμπά μου, τον οποίο τον έζησα μόλις εννέα μήνες μετά τον χαμό του φίλου μου – τότε που κατέβασα τελείως ρολά και μου ήταν αδύνατον ακόμα και να βγω από το σπίτι, τόσο τρομαχτικός μου φαι-

νόταν ο έξω κόσμος. Γεννήθηκε και από την ανάγκη μου να ξαναβρώ τελικά εκεί έξω και να βρω τη δική μου θέση. Και, πιο πρόσφατα, γεννήθηκε από τον χαμό της μαμάς μου, που ήταν σαν τον ήλιο για μένα, και από την προσπάθειά μου να μην ανησυχώ – να μην ανησυχώ κάθε μέρα δηλαδή – ότι θα πεθάνω απρόσμενα, χωρίς καμία προειδοποίηση, όπως εκείνη.

Το βιβλίο γεννήθηκε και από τον δεκαεξάχρονο ξάδερφό μου, ο οποίος χρειάστηκε να μάθει πώς να αναγνωρίζει τους ανθρώπους που έχει στη ζωή του, όχι με βάση τα πρόσωπά τους, αλλά με βάση πιο σημαντικά πράγματα, όπως, για παράδειγμα, «τι καλοί που είναι και πόσες πολλές φακίδες έχουν».

Η ιστορία όμως ξεκίνησε στην πραγματικότητα από αυτή την επικοινωνία με τους αναγνώστες μου. Το βιβλίο αυτό το έγραψα για τους: Christine από τις ΗΠΑ, Jayvee από τις Φιλιππίνες, Steyssha από την Ουκρανία, Paolo από τη Βραζιλία, Steph από την Αγγλία, Shubham από την Ινδία, και για πολλούς άλλους ακόμη σαν κι αυτούς. Για όλους τους πανέξυπνους, μεγαλόκαρδους και γεμάτους ζωντάνια εφήβους, που έχουν την ανάγκη και το δικαίωμα να τους βλέπουν οι άλλοι και να νιώθουν ότι τους θέλουν. Ότι τους χρειάζονται. Ότι τους αγαπούν.

Με αγάπη,

Τζέννιφερ xx

«Ήταν πολύ καλός άνθρωπος ο Άττικους...»

«Οι περισσότεροι έτσι είναι, Σκάουτ,
όταν τους δεις πραγματικά».

Όταν σκοτώνουν τα κοτσύφια, Χάρπερ Λι

Κακός άνθρωπος δεν είμαι, αλλά είμαι έτοιμος να κάνω κάτι πραγματικά κακό. Κι εσύ θα με μισήσεις, όπως και αρκετοί άνθρωποι ακόμα, αλλά εγώ θα το κάνω παρ' όλ' αυτά, για να προστατέψω εσένα και τον ίδιο μου τον εαυτό.

Θα ακουστεί σαν δικαιολογία τώρα αυτό, αλλά πάσχω από κάτι που λέγεται προσωπαγνωσία, και σημαίνει ότι δεν αναγνωρίζω πρόσωπα, ούτε καν τα πρόσωπα των ανθρώπων που αγαπώ. Ούτε καν της μαμάς μου. Ούτε καν το δικό μου.

Φαντάσου να έμπαινες σε ένα δωμάτιο γεμάτο αγνώστους, γεμάτο ανθρώπους που δε σημαίνουν τίποτα για σένα, επειδή δεν ξέρεις ούτε τα ονόματα ούτε τις προσωπικές τους ιστορίες. Ύστερα φαντάσου να πήγαινες στο σχολείο ή στη δουλειά σου ή, ακόμα χειρότερα, στο σπίτι σου, όπου κανονικά θα έπρεπε να τους γνωρίζεις όλους, και να σου φαίνονται κι εκεί οι άνθρωποι τελείως ξένοι.

Έτσι είναι η ζωή μου εμένα: Μπαίνω σε ένα δωμάτιο και δεν ξέρω κανέναν. Έτσι είναι όλα τα δωμάτια για μένα, παντού. Ο μόνος τρόπος που έχω για να αναγνωρίζω τους άλλους είναι από το πώς περπατάνε. Από τις χειρονομίες τους. Από τη φωνή τους. Από τα μαλλιά τους. Μαθαίνω να ξεχωρίζω τους ανθρώπους από τα χαρακτηριστικά τους. Λέω δηλαδή στον εαυτό μου *ο Ντάστν έχει πεταχτά αυτιά και καστανοκόκκινη αφάνα*, κι ύστερα προσπαθώ να απομνημονεύσω το γεγονός αυτό, έτσι ώστε να μπορέσω να εντοπί-

σω τον μικρό μου αδερφό. Δεν μπορώ όμως να ανακαλέσω την εικόνα του προσώπου του και των πεταχτών αυτιών του και της αφάνας του, εκτός κι αν βρίσκεται μπροστά μου. Η ικανότητα να θυμάται κανείς έτσι τους ανθρώπους είναι σαν μια υπερδύναμη που έχουν όλοι οι άλλοι άνθρωποι, καθώς φαίνεται, εκτός από μένα.

Αν έχω διαγνωστεί επισήμως; Όχι. Όχι μόνο επειδή υποψιάζομαι ότι κάτι τέτοιο θα ήταν πολύ πιο ακριβό από το ποσό που χρεώνει για μια επίσκεψη ο δρ Μπλουμ, ο παιδίατρος της πόλης. Όχι μόνο επειδή τα τελευταία χρόνια οι γονείς μου έχουν φάει πολύ περισσότερες πίκρες απ' όσες τους αναλογούν. Όχι μόνο επειδή είναι καλύτερο να *μη* γίνεται κανείς το φρικιό της υπόθεσης. Αλλά κυρίως επειδή ένα μέρος του εαυτού μου ελπίζει ακόμα ότι τελικά δεν ισχύει αυτό. Ότι μπορεί κάποια στιγμή να εξαφανιστεί, να φύγει μόνο του. Μέχρι τότε, τα βγάζω πέρα ως εξής:

Κουνάω το κεφάλι ή χαμογελάω σε όλους.

Φροντίζω να γίνομαι αξιαγάπητος.

Είμαι μονίμως στην τσίτα.

Είμαι φοβερά αστείος.

Είμαι η ψυχή του πάρτι, αλλά δεν πίνω. Δεν το διακινδυνεύω να χάσω τον έλεγχο (μου συμβαίνει ήδη αρκετές φορές όταν είμαι νηφάλιος).

Προσέχω τα πάντα.

Κάνω ό,τι χρειαστεί. Γίνομαι ο μαλάκας της υπόθεσης. Ό,τι χρειάζεται για να μη γίνω θύμα. Πάντα είναι καλύτερα να κυνηγάει κανείς παρά να τον κυνηγάνε.

Δε σ' τα λέω όλα αυτά ως δικαιολογίες γι' αυτό που πάω να κάνω. Ίσως όμως καταφέρεις να το κρατήσεις στα υπόψιν. Είναι ο μόνος τρόπος να εμποδίσω τους φίλους μου να κάνουν κάτι ακόμα χειρότερο και ο μόνος τρόπος να βάλω

ΟΛΟΣ Ο ΚΟΣΜΟΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ ΣΟΥ

τέλος σ' αυτό το ηλίθιο παιχνίδι. Να ξέρεις απλώς ότι δε θέλω να πληγώσω κανέναν. *Δεν το κάνω γι' αυτό.* Κι ας ξέρω ότι αυτό θα συμβεί τελικά.

Ειλικρινά δικός σου,
Τζακ

ΥΓ. Μόνο εσύ ξέρεις τι μου συμβαίνει, κανένας άλλος.

Προσωπαγνοσία (ουσ.): 1. Η ανικανότητα να αναγνωρίζει κανείς τα πρόσωπα οικείων ανθρώπων, συνήθως ως αποτέλεσμα εγκεφαλικής βλάβης. 2. Όταν όλοι μοιάζουν ξένοι.

ΜΙΑ ΜΕΡΑ ΠΡΙΝ

Λίμπυ

Έτσι και πεταγόταν κανένα τζίνι από τη λάμπα που έχω στο κομοδίνο μου, τρία πράγματα θα ευχόμουν: να ξαναγυρίσει η μαμά μου στη ζωή, να μην ξανασυμβεί ποτέ τίποτα κακό ή λυπητερό και να με πάρουν στις Νεανίδες του Λυκείου Μάρτιν Βαν Μπούρεν, την καλύτερη ομάδα της τριπολιτείας.

Κι αν οι Νεανίδες δε σε θέλουν;

Είναι 3:38 τη νύχτα, η ώρα που το μυαλό μου ξεφεύγει συνήθως, ανεξέλεγκτο, σαν τον γάτο μου τον Τζορτζ, τότε που ήταν ακόμη γατάκι. Ξαφνικά, πάει το μυαλό μου, στα κάγκελα. Να το, κρέμεται από το ράφι. Να το, με το πόδι βουτηγμένο στο ενυδρείο και το κεφάλι του κάτω απ' το νερό.

Κάθομαι ξαπλωμένη στο κρεβάτι μου μέσα στο σκοτάδι και το μυαλό μου κόβει βόλτες πέρα δώθε στο δωμάτιο.

Κι αν ξαναπαγιδευτείς; Κι αν χρειαστεί να γκρεμίσουν την πόρτα της καφετέριας ή τον τοίχο της τουαλέτας για να σε βγάλουν; Κι αν ο μπαμπάς σου παντρευτεί κι ύστερα πεθάνει κι εσύ βρεθείς μόνη σου με τη γυναικά του και τα θετά σου αδέρφια; Κι αν πεθάνεις; Κι αν δεν υπάρχει Παράδεισος και δεν ξαναδείς ποτέ τη μαμά σου;

Λέω στον εαυτό μου να κοιμηθεί.

Κλείνω τα μάτια μου και μένω εντελώς ακίνητη.

Εντελώς ακίνητη.

Για ολόκληρα λεπτά.

Βάζω το μυαλό μου να κάτσει εκεί ακίνητο και του λέω:
«Κοιμήσου, κοιμήσου, κοιμήσου».

*Κι αν φτάσεις στο σχολείο και συνειδητοποιήσεις ότι εί-
ναι αλλιώς τα πράγματα, ότι τα παιδιά είναι διαφορετικά
κι ότι, όσο κι αν προσπαθήσεις, δε θα καταφέρεις ποτέ να
τα φτάσεις;*

Ανοίγω τα μάτια.

Το όνομά μου είναι Λίμπυ Στράουτ. Πιθανότατα θα με
έχετε ακουστά. Πιθανότατα θα έχετε δει το βίντεο όπου
με σώζουν μέσα από το ίδιο μου το σπίτι. Την τελευταία
φορά που κοίταξα, το είχαν δει 6.345.981 άνθρωποι, οπό-
τε υπάρχουν πολλές πιθανότητες να βρίσκεστε κι εσείς
ανάμεσά τους. Πριν από τρία χρόνια ήμουν η Πιο Χοντρή
Έφηβη της Αμερικής. Στα πιο παχιά μου, ζύγιζα 297 κιλά,
πράγμα που σημαίνει ότι ήμουν περίπου 227 κιλά παρα-
πάνω από το κανονικό μου βάρος. Δεν ήμουν πάντα έτσι
χοντρή. Το ρεζουμέ είναι πως η μαμά μου πέθανε, εγώ πά-
χυνα, αλλά με κάποιον τρόπο είμαι ακόμα εδώ. Το λάθος
πάντως δεν ήταν του πατέρα μου.

Δύο μήνες αφότου μ' έσωσαν, μετακομίσαμε σε διαφο-
ρετική γειτονιά, στην άλλη πλευρά της πόλης. Και τώρα
πια μπορώ και βγαίνω από το σπίτι μόνη μου. Έχω χάσει
137 κιλά. Δύο ολόκληρους ανθρώπους δηλαδή. Έχω άλλα
90 περίπου να χάσω, και δεν έχω πρόβλημα με αυτό. Μου
αρέσει ο εαυτός μου. Αν μη τι άλλο, τώρα μπορώ πια και
τρέχω. Και μπαίνω σε αυτοκίνητα. Και αγοράζω ρούχα
από το μολ αντί να τα κάνω ειδική παραγγελία. Επίσης,

μπορώ να κάνω στροφές. Κι αν εξαιρέσει κανείς το ότι δε φοβάμαι πια μήπως κάποιο ζωτικό μου όργανο καταρρεύσει για πάντα, αυτό μπορεί να είναι και το καλύτερο πράγμα που μου συμβαίνει τώρα σε σύγκριση με παλιά.

Αύριο είναι η πρώτη μέρα που θα ξαναπάω σχολείο μετά την πέμπτη δημοτικού. Ο καινούριος μου τίτλος θα είναι «πρωτάκι», το οποίο, για να λέμε την αλήθεια, ακούγεται πολύ καλύτερο από το η Πιο Χοντρή Έφηβη της Αμερικής. Εγώ όμως δυσκολεύομαι να νιώσω κάτι άλλο πέρα από τον απόλυτο τρόμο.

Οπότε περιμένω να με πιάσει η κρίση πανικού.

Τζακ

Με παίρνει τηλέφωνο η Καρολάιν Λασάμπ, πριν καν χτυπήσει το ξυπνητήρι μου, αλλά αφήνω να πάει κατευθείαν στον τηλεφωνητή. Ξέρω πως, ό,τι κι αν θέλει, δε θα 'ναι για καλό και σίγουρα θα είναι δικό μου λάθος.

Με παίρνει τρεις φορές, αλλά αφήνει μόνο ένα μήνυμα. Μπαίνω στον πειρασμό να το σβήσω χωρίς καν να το ακούσω, αλλά τι γίνεται αν της χάλασε το αυτοκίνητο και έχει πρόβλημα τώρα; Μιλάμε για το κορίτσι με το οποίο τα φτιάχνω και χωρίζω εδώ και τέσσερα χρόνια, στο κάτω κάτω. (Ναι, τέτοιο ζευγάρι είμαστε. Απ' αυτά που τα ξαναφτιάχνουν και ξαναχωρίζουν και όλοι πιστεύουν ότι θα μείνουμε τελικά μαζί για πάντα.)

Τζακ, εγώ είμαι. Το ξέρω πως έχουμε χωρίσει για λίγο ή ό,τι τέλος πάντων, δεν ξέρω, αλλά είναι ξαδέρφη μου. Ξαδέρφη μου, Τζακ, καταλαβαίνεις; Αν ήθελες να μου τη σπάσεις που σε χώρισα, τότε συγχαρητήρια, μαλάκα, το κατάφερες. Αν με δεις σήμερα στο μάθημα ή στον διάδρομο ή στην καφετέρια ή όπου αλλού τέλος πάντων, μην τολμήσεις και μου μιλήσεις. Μάλλον κάνε μου τη χάρη και πήγαινε στο διάολο καλύτερα.

Μετά από τρία λεπτά, να την κι η ξαδέρφη στο τηλέφωνο. Στην αρχή νομίζω πως κλαίει, αλλά μετά ακούγεται στο βάθος και η Καρολάιν. Αρχίζει τότε η ξαδέρφη να ωρύεται, αρχίζει και η Καρολάιν, το σβήνω το μήνυμα.

Μετά από δύο λεπτά, μου στέλνει γραπτό μήνυμα ο Ντέιβ Καμίνσκι για να με προειδοποιήσει ότι ο Ριντ Γιανγκ θέλει να μου χώσει μια στη μούρη επειδή φασώθηκα με την κοπέλα του. Του απαντάω *Σου χρωστάω χάρη*. Και το εννοώ. Αν είναι να τα βάλουμε κάτω, ο Καμ μ' έχει βοηθήσει περισσότερες φορές απ' ό,τι έχω βοηθήσει εγώ εκείνον.

Τόση φασαρία για ένα κορίτσι το οποίο, για να είμαστε ειλικρινείς, μοιάζει τόσο πολύ με την Καρολάιν Λασάμπ, ώστε –στην αρχή τουλάχιστον– νόμιζα πραγματικά ότι ήταν εκείνη, πράγμα που, με κάποιον περιέργο τρόπο, η Καρολάιν θα μπορούσε να βρει και κολακευτικό. Είναι σαν να παραδέχτηκα μπροστά σε όλους ότι θέλω να τα ξαναφτιάξω μαζί της, κι ας με παράτησε την πρώτη εβδομάδα του καλοκαιριού για να μπορέσει να βγει με τον Ζακ Χίγκινς.

Σκέφτομαι να της το γράψω σε μήνυμα, αντί γι' αυτό όμως κλείνω το κινητό και τα μάτια μου, για να δω αν θα μπορέσω να διακτινιστώ ξανά πίσω στον Ιούλιο. Το μόνο πράγμα που είχα τότε να σκεφτώ ήταν να πάω στη δουλειά, να σκαλίσω τη μάντρα της γειτονιάς με τα παλιοσίδερα, να φτιάξω (γαμάτα) πράγματα στο (φανταστικό) εργαστήριό μου και να αράξω με τα αδέρφια μου. Πόσο πιο εύκολη θα ήταν η ζωή αν υπήρχε μόνο ο Τζακ, η μάντρα, το φανταστικό εργαστήριο και τα γαμάτα πράγματα.

Δεν έπρεπε να πας σ' εκείνο το πάρτι. Δεν έπρεπε να

πιεις εκείνο το ποτό. Αφού το ξέρεις ότι δεν μπορεί κανείς να σε εμπιστευτεί. Μακριά από το αλκοόλ. Μακριά από την πολυκοσμία. Μακριά από τους ανθρώπους. Το μόνο που θα καταφέρεις είναι να τους τσαντίσεις.

Λίμπυ

Η ώρα είναι 6:33 π.μ. κι εγώ έχω σηκωθεί από το κρεβάτι και στέκομαι μπροστά στον καθρέφτη. Μια εποχή, πριν από δύο χρόνια και κάτι, δεν μπορούσα με τίποτα –με τίποτα όμως– να κοιταχτώ. Το μόνο που έβλεπα ήταν το συνοφρυωμένο πρόσωπο του Μόζες Χαντ να μου φωνάζει από την άλλη άκρη της παιδικής χαράς: *Κανείς δεν πρόκειται να σ' αγαπήσει ποτέ, έτσι χοντρή που είσαι! Α, και τα πρόσωπα των υπόλοιπων παιδιών της πέμπτης, που έσκαγαν στα γέλια. Είσαι τόσο τεράστια που κρύβεις το φεγγάρι. Τράβα σπίτι σου, χοντροβαρέλα, τράβα στο δωμάτιό σου...*

Σήμερα, σε γενικές γραμμές, βλέπω μόνο τον εαυτό μου – με το φανταστικό ναυτικό μου φόρεμα, τα αθλητικά μου παπούτσια και τα μακριούτσικα καστανά μαλλιά μου, για τα οποία η γλυκύτατη αλλά ελαφρώς παλαβή γιαγιά μου είπε κάποτε ότι έχουν ακριβώς το χρώμα των αγελάδων στα Χάιλαντς. Α, και τον γάτο μου, που μοιάζει με γιγάντια βρόμικη μπάλα από βαμβάκι. Ο Τζορτζ με κοιτάζει με τα σοφά χρυσαφένια μάτια του κι εγώ προσπαθώ να φανταστώ τι μπορεί να θέλει να μου πει. Πριν από τέσσε-

ρα χρόνια, του διέγνωσαν καρδιακή ανεπάρκεια και του έδωσαν έξι μήνες ζωής. Εγώ όμως τον ξέρω αρκετά καλά ώστε να είμαι ήσυχη ότι ο μόνος που θα αποφασίσει πότε έχει έρθει η ώρα του Τζορτζ είναι ο ίδιος ο Τζορτζ. Εκείνος μου ανοιγοκλείνει τα μάτια.

Αυτή τη στιγμή νομίζω πως θέλει να μου πει να πάρω μια ανάσα.

Οπότε παίρνω μια ανάσα.

Έχω γίνει πολύ καλή στο να ανασαίνω γενικά.

Κοιτάζω τις παλάμες μου και βλέπω ότι δεν τρέμουν, παρότι τα νύχια μου είναι φαγωμένα τέρμα κάτω, και κατά έναν περίεργο τρόπο, νιώθω αρκετά ήρεμη, δεδομένων των συνθηκών. Και ξαφνικά συνειδητοποιώ ότι η κρίση πανικού δεν ήρθε ποτέ. Αυτό αξίζει να το γιορτάσω, οπότε πετάω στο πικάπ έναν από τους παλιούς δίσκους της μαμάς μου και το ρίχνω στον χορό. Ο χορός είναι αυτό που αγαπώ περισσότερο στον κόσμο κι αυτό που σκοπεύω να κάνω και στη ζωή μου. Έχω να κάνω μαθήματα από τότε που ήμουν δέκα χρονών, όμως τον χορό τον έχω μέσα μου και καμία έλλειψη εκπαίδευσης δεν μπορεί να τον βγάλει αποκεί.

Μήπως φέτος να κάνεις ένα δοκιμαστικό για τις Νεανίδες; λέω μέσα μου.

Το μυαλό μου δίνει μια και σκαρφαλώνει στον τοίχο κι ύστερα μένει κρεμασμένο εκεί και τρέμει. *Κι αν δε γίνει ποτέ αυτό; Κι αν πεθάνεις χωρίς να σου συμβεί ποτέ κάτι καλό ή υπέροχο ή καταπληκτικό;* Εδώ και δυόμισι χρόνια, το μόνο πράγμα για το οποίο είχα ν' ανησυχώ ήταν η επιβίωσή μου. Για όλους τους δικούς μου ανθρώπους, συμπεριλαμβανομένου και του εαυτού μου, το βασικό ήταν: *Πρέπει να σε κάνουμε καλά.* Και τώρα είμαι καλά. *Τι θα γίνει*

λοιπόν, αν τους απογοητεύσω τώρα, που έχουν επενδύσει πάνω μου τόσο χρόνο και τόση ενέργεια;

Αρχίζω να χορεύω με περισσότερο πάθος, για να διώξω τις σκέψεις από το κεφάλι μου, μέχρι που ο μπαμπάς μου χτυπάει την πόρτα. Στο άνοιγμα εμφανίζεται το κεφάλι του. «Εγώ τρελαίνομαι ν' ακούω τα ωραία της Πατ Μπενατάρ με το που ξυπνάω το πρωί, το ξέρεις. Το ερώτημα όμως είναι: οι γείτονες πώς νιώθουν γι' αυτό;»

Χαμηλώνω λίγο την ένταση, αλλά συνεχίζω να κουνιέμαι. Μόλις τελειώνει το κομμάτι, βρίσκω έναν μαρκαδόρο και γράφω πάνω σ' ένα παπούτσι: Όσο ζεις, πάντα κάτι θα σε περιμένει. Ακόμα κι αν είναι άσχημο, και το ξέρεις ότι είναι άσχημο, τι μπορείς να κάνεις; Δε γίνεται να σταματήσεις να ζεις (Τρούμαν Καπότε, *Εν Ψυχρώ*). Ύστερα πιάνω το κραγιόν που μου έκανε δώρο η γιαγιά για τα γενέθλιά μου, σκύβω προς τον καθρέφτη και βάφω τα χείλη μου κόκκινα.

Τζακ

Ακούω φωνές στο κάτω πάτωμα και το ντους να τρέχει. Σκεπάζω το πρόσωπό μου με το μαξιλάρι, όμως είναι ήδη πολύ αργά – ξύπνησα.

Ανοίγω το κινητό μου και στέλνω γραπτό μήνυμα πρώτα στην Καρολαίν, ύστερα στον Καμ και ύστερα στον Ριντ Γιανγκ. Λέω σε όλους ότι ήμουν λιώμα (υπερβολή) και ότι ήταν πολύ σκοτάδι (ήταν, αλήθεια) και ότι δε θυμάμαι τίποτα απ' όσα συνέβησαν γιατί, εκτός από λιώμα, ήμουν και πολύ αναστατωμένος. *Να, έχουμε αυτό το πρόβλημα στο σπίτι, όχι δεν μπορώ να σου πω περισσότερα, αλλά δείξε λίγο επιείκεια και συγχώρεσέ με, αν μπορείς, θα σου χρωστάω αιώνια χάρη.* Το πρόβλημα στο σπίτι, πάντως, υπάρχει στ' αλήθεια.

Στην Καρολαίν στέλνω και μερικά κομπλιμέντα και της λέω, αν δεν της είναι δύσκολο, να ζητήσει συγγνώμη και από την ξαδέρφη της εκ μέρους μου. Της λέω ότι δε θέλω να επικοινωνήσω απευθείας μαζί της γιατί τα έχω ήδη κάνει θάλασσα και φοβάμαι μήπως κάνω κάτι που θα χειροτερέψει τα πράγματα μεταξύ μας – εμένα και της Καρολαίν δηλαδή. Παρόλο που η Καρολαίν ήταν εκείνη που με

χώρισε και παρόλο που αυτή τη στιγμή είμαστε σε διάλειμμα, σαν να λέμε, και παρόλο που έχω να τη δω από τον Ιούλιο, τα κάνω όλα γαργάρα κι ύστερα τα φτύνω πάνω στο τηλέφωνο. Αυτό είναι το τίμημα που πληρώνει κανείς όταν προσπαθεί να τους έχει όλους ευχαριστημένους.

Διασχίζω τον διάδρομο και σέρομαι ως το μπάνιο. Εκείνο που χρειάζομαι περισσότερο απ' οτιδήποτε άλλο στον κόσμο αυτή τη στιγμή είναι ένα καλό, καυτό ντους – αντί γι' αυτό όμως πετυχαίνω μόνο μερικές σταγόνες ζεστού νερού, που γρήγορα δίνουν τη θέση τους σε έναν χείμαρρο κρύου. Αντέχω μόνο εξήντα δευτερόλεπτα κι ύστερα βγαίνω, σκουπίζομαι και στέκομαι μπροστά στον καθρέφτη.

Να με λωιπόν.

Κάθε φορά που βλέπω το είδωλό μου στον καθρέφτη αυτό σκέφτομαι. Όχι σε στιλ *Χα, να με κι εγώ*, αλλά περισσότερο σε στιλ *Χμ. Οκεί. Για να δούμε, τι έχουμε εδώ; Σκύβω λίγο προς τα μπρος προσπαθώντας να συνθέσω με κάποιον τρόπο τα κομμάτια του προσώπου μου.*

Το αγόρι που βλέπω στον καθρέφτη δεν είναι άσχημο – έχει ψηλά ζυγωματικά, θεληματικό πιγούνι και χείλη που ανασηκώνονται λίγο από τη μία πλευρά, λες και μόλις ο τύπος είπε κάποιο αστείο. Τον λες και χαριτωμένο. Ο τρόπος που γέρνει το κεφάλι του προς τα πίσω και σε κοιτάζει μέσα από τα μισάνοιχτα βλέφαρά του σου δίνει την αίσθηση ότι έχει μάθει να τους περιφρονεί όλους, λες και είναι πολύ έξυπνος και το ξέρει. Κι εκείνη τη στιγμή συνειδητοποιώ ότι στην πραγματικότητα φαίνεται απλώς μάλακας. Σε όλα εκτός από τα μάτια του δηλαδή. Τα μάτια του είναι πολύ σοβαρά κι έχουν κύκλους αποκάτω τους, σαν να του λείπει ύπνος. Επίσης, φοράει το μπλουζάκι με τον Σούπερμαν, που φορούσα κι εγώ όλο το καλοκαίρι.

Τι εικόνα σχηματίζει άραγε το στόμα μου (φαρδύ, σαν της μαμάς) σε συνδυασμό με τη μύτη μου (φαρδιά, σαν της μαμάς) και τα μάτια μου (καστανά με πράσινες πιτσίλες); Τα φρύδια μου είναι πιο σκούρα από τα μαλλιά μου, όχι όμως τόσο σκούρα όσο του μπαμπά. Το δέρμα μου είναι κάπως προς το καφέ, όχι σκούρο όπως της μαμάς, ούτε λευκό όπως του μπαμπά.

Το άλλο που δεν ταιριάζει με τα υπόλοιπα είναι τα μαλλιά μου. Αυτή η τεράστια λιονταρίσια αφάνα, που σου δίνει την αίσθηση ότι έχει το δικαίωμα να κάνει ό,τι διάολο της κατέβει. Αν είναι σαν κι εμένα, το αγόρι που βλέπω στον καθρέφτη κάνει υπολογισμούς για τα πάντα. Ακόμη κι αν τα μαλλιά του *δε μαζεύονται με τίποτα*, εκείνος τα έχει μακρύνει για κάποιο συγκεκριμένο λόγο. Για να βρει τον εαυτό του.

Υπάρχει κάτι στον τρόπο με τον οποίο συνδυάζονται αυτά τα χαρακτηριστικά που κάνει τους ανθρώπους να αναγνωρίζουν ο ένας τον άλλο μέσα στον κόσμο. Σε κάθε συνδυασμό υπάρχει κάτι που τους κάνει να λένε: *Α, να ο Τζάκ Μάσλιν*.

«Ποιο είναι το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό σου;» ρωτάω το είδωλό μου. Και εννοώ το πραγματικό ιδιαίτερο χαρακτηριστικό μου, όχι τη γιγάντια αφάνα. Η στιγμή είναι σοβαρή δηλαδή, ξαφνικά όμως ακούω ένα χαρακτηριστικό ειρωνικό γέλιο και βλέπω να περνάει βιαστικά από δίπλα μου μια θολή, ψηλή κι αδύνατη φιγούρα. Ο αδερφός μου ο Μάρκους μάλλον.

«Με λένε Τζακ και είμαι πολύ χαριτωμένος» λέει τραγουδιστά καθώς κατεβαίνει τις σκάλες.

Οι 5 πιο ντροπιαστικές στιγμές σε όλη μου τη ζωή του Τζακ Μάσλιν

1. Εκείνη η φορά που ήρθε να με πάρει η μαμά από τον παιδικό σταθμό (αφού πρώτα είχε πάει για κούρεμα) κι εγώ την κατηγόρησα ότι προσπαθεί να με απαγάγει, μπροστά στη δασκάλα μου, τα υπόλοιπα παιδιά, τους υπόλοιπους γονείς και τον διευθυντή του σχολείου.
2. Εκείνη η φορά που μπήκα σ' έναν αγώνα φούτμπολ (χωρίς στολές) στο Ρέννολντς Παρκ και έδωσα όλες τις πάσες στην αντίπαλη ομάδα, σπάζοντας το ρεκόρ για «το πιο καταστροφικό και ταπεινωτικό ντεμπούτο» στην ιστορία.
3. Εκείνη η φορά που με παρακολουθούσε ο φυσιοθεραπευτής του γυμνασίου μας, εξαιτίας ενός τραυματισμού που είχα στον ώμο, και στη μέση του Walmart¹ πήγα και είπα στον τύπο που θεωρούσα πως ήταν ο προπονητής μου στο μπέιζμπολ: *Νομίζω πως χρειάζομαι ένα μασάζ ακόμη* – για να συνειδητοποιήσω μετά ότι στην πραγ-

1. Σ.τ.Μ.: Μεγάλη αλυσίδα σουπερ μάρκετ στην Αμερική.

ματικότητα είχα μιλήσει στον κύριο Τεμπλ, το αφεντικό της μαμάς.

4. Εκείνη η φορά που την έπεσα στην Τζεσσέλ Βιγιέγας, ενώ στην πορεία αποδείχτηκε πως ήταν η δεσποινίς Αρμπουλάτα, η αντικαταστάτρια καθηγήτριά μας.
5. Εκείνη η φορά που φασώθηκα με την Καρολάιν Λασάμπ, δηλαδή με την ξαδέρφη της.

Λίμπυ

Άδεια οδήγησης δεν έχω, οπότε με πάει παντού ο μπαμπάς. Ένα από τα πολλά, πάρα πολλά πράγματα που ανυπομονώ να κάνω φέτος είναι τα μαθήματα οδήγησης. Περιμένω ότι ο πατέρας μου θα μου δώσει τη σοφή συμβουλή του ή θα βγάλει τέλος πάντων ένα ενθαρρυντικό λογύδριο, όμως το μόνο που του έρχεται να πει είναι: «Το 'χεις, Λιμπς. Θα έρθω να σε πάρω μόλις τελειώσει το βάσανο». Ακούγεται κάπως δυσοίωνο έτσι όπως το λέει, σαν να βρισκόμαστε στην εναρκτήρια σεκάνς κάποιας ταινίας τρόμου. Ύστερα μου χαμογελάει, μ' ένα απ' αυτά τα χαμόγελα που, λογικά, σου μαθαίνουν στα βίντεο για την ανατροπή των παιδιών. Είναι ένα ανήσυχο χαμόγελο, που λες και το 'χει κολλήσει με ταινία στο πρόσωπό του. Του χαμογελάω κι εγώ.

Κι αν κολλήσω πίσω από κανένα θρανίο; Κι αν αναγκαστώ να φάω μόνη μου μεσημεριανό και δε μου μιλήσει κανείς για όλο το υπόλοιπο της χρονιάς;

Ο μπαμπάς μου είναι ψηλός και όμορφος. Το αλάτι της γης. Πανέξυπνος (δουλεύει στην ασφάλεια πληροφοριακών συστημάτων μιας μεγάλης, γνωστής εταιρείας με υπο-

λογιστές). Ψυχούλα. Όταν με άφησαν να φύγω από το σπίτι, ξορίστηκε πολύ. Όσο δύσκολο κι αν ήταν για μένα, νομίζω ότι για κείνον ήταν ακόμα χειρότερο, ειδικά λόγω των κατηγοριών περί παραμέλησης και κακοποίησης ανηλίκου. Οι δημοσιογράφοι δεν μπορούσαν με τίποτα να φανταστούν για ποιον άλλο λόγο θα μπορούσα να έχω χοντρύνει τόσο. Δεν ήξεραν για τους γιατρούς στους οποίους με πήγαινε και για τις δίαιτες που δοκιμάζαμε μαζί, ακόμα και την ώρα που εξακολουθούσε να πενθεί για τον χαμό της γυναίκας του. Δεν έβλεπαν τα φαγητά που έκρυβα, για να μην τα δει, κάτω από το κρεβάτι μου και βαθιά μέσα στη σκοτεινή μου ντουλάπα. Δεν μπορούσαν να ξέρουν ότι, όταν βάλω κάτι στο μυαλό μου, είναι σίγουρο ότι θα τα καταφέρω. Κι ότι αυτό που είχα βάλει στο μυαλό μου ήταν να τρώω συνεχώς.

Τον πρώτο καιρό αρνιόμουν να μιλήσω σε δημοσιογράφους, κάποια στιγμή όμως συνειδητοποίησα ότι έπρεπε να δείξω στον κόσμο ότι είμαι καλά και ότι ο μπαμπάς μου δεν είναι ο κακούργος που περιέγραφαν, που με μπουκώνε με τούρτες και ζαχαρωτά στην προσπάθειά του να με κρατήσει κοντά του, κρεμασμένη αποπάνω του, σαν εκείνα τα κορίτσια από το *Αυτόχειρες Παρθένοι*. Κόντρα στις επιθυμίες του μπαμπά μου λοιπόν, έδωσα μια συνέντευξη σε έναν ραδιοφωνικό σταθμό εκτός Σικάγου, η οποία έφτασε ως την Ευρώπη και την Ασία, κι ύστερα πάλι πίσω.

Να, όταν ήμουν έντεκα χρονών, γκρεμίστηκε όλος ο κόσμος γύρω μου. Πρώτα πέθανε η μαμά μου, κάτι αρκετά τραυματικό από μόνο του, κι ύστερα άρχισε και το μπουλινγκ. Είχα και πρόωγη ανάπτυξη, γεγονός που έκανε τα πράγματα χειρότερα, γιατί ένιωθα ξαφνικά ότι το σώμα μου είχε μεγαλώσει υπερβολικά. Δε λέω ότι φταίνε οι συμ-

μαθητές μου. Παιδιά ήμασταν, στο κάτω κάτω. Θέλω όμως να ξεκαθαρίσω ότι συνέβαλαν πολλοί παράγοντες – το μπούλινγκ σε συνδυασμό με τον θάνατο του πιο σημαντικού ανθρώπου στη ζωή μου. Και μέσα σ' όλα αυτά, εκείνος που με στήριξε ήταν ο μπαμπάς μου.

Τώρα λέω στον μπαμπά: «Το ήξερες ότι η Πολίν Πότερ, η Πιο Χοντρή Γυναίκα του Κόσμου, έχασε σαράντα πέντε κιλά κάνοντας μαραθώνιους σεξ;».

«Εσύ δε θα κάνεις κανενός είδους σεξ μέχρι τα τριάντα».

Αυτό θα το δούμε, σκέφτομαι. Θαύματα γίνονται κάθε μέρα, στο κάτω κάτω. Το οποίο σημαίνει ότι αυτά τα παιδιά, που μου συμπεριφέρονταν τόσο άθλια στην παιδική χαρά, θα έχουν μεγαλώσει πια και θα 'χουν συνειδητοποιήσει το λάθος τους. Μπορεί και να 'χουν γίνει μια χαρά παιδιά πλέον. Ή μπορεί να είναι ακόμα χειρότερα τώρα. Κάθε βιβλίο που διαβάζω και κάθε ταινία που βλέπω το ίδιο μήνυμα βγάζει: το λύκειο είναι η χειρότερη εμπειρία που μπορεί να έχει κανείς στη ζωή του.

Κι αν την πω κατά λάθος σε κάποιον και γίνω η Χοντρή Ψηλομύτα; Κι αν έρθουν τίποτα καλοπροαίρετα αδύνατα κορίτσια και με νιοθετήσουν και γίνω η Χοντρή Κολλητή; Κι αν είναι προφανές σε όλους ότι η κατ' οίκον εκπαίδευσή μου με προετοίμασε μόνο για το γυμνάσιο και όχι για το λύκειο, λόγω του ότι είμαι τόσο ηλίθια που δεν καταλαβαίνω γρι από τα μαθήματα της δικιάς μου τάξης;

«Το μόνο που έχεις να κάνεις είναι να αντιμετωπίσεις τη σημερινή μέρα, Λιμπς» λέει ο μπαμπάς. «Αν είναι πραγματικά χάλια τα πράγματα, μπορούμε να ξαναρχίσεις μαθήματα στο σπίτι. Δοκίμασέ το απλώς για μια μέρα. Όχι για μένα. Για τον εαυτό σου».

Τη σημερινή μέρα, λέω μέσα μου. Κι ύστερα λέω: Αυτό

δεν ονειρευόσουν τον καιρό που φοβόσουν ακόμα και να βγεις από το σπίτι; Αυτό δεν ονειρευόσουν τους έξι μήνες που πέρασες ξαπλωμένη στο κρεβάτι σου; Αυτό ήθελες: να είσαι κι εσύ έξω, όπως όλος ο κόσμος. Κι ύστερα λέω: Σου πήρε δνόμεσι χρόνια όλο κατασκηνώσεις αδυνατίσματος, συμβούλους, ψυχολόγους, γιατρούς, εκπαιδευτές συμπεριφοράς και γυμναστές. Επί δνόμεσι χρόνια έκανες 10.000 βήματα την ημέρα. Και καθένα από αυτά σε έφερνε λίγο πιο κοντά στη σημερινή μέρα.

Δεν ξέρω να οδηγώ.

Δεν έχω πάει ποτέ μου σε χορό.

Το γυμνάσιο το έχασα όλο.

Αγόρι δεν είχα ποτέ μου, παρότι φασώθηκα μια φορά μ' εκείνο το παιδί στην κατασκήνωση αδυνατίσματος. Ρόμπι τον έλεγαν και τώρα ξανακάνει την τελευταία τάξη του λυκείου κάπου στην Άιοβα.

Εκτός από τη μαμά μου, δεν είχα ποτέ μου κολλητό φίλο, εκτός αν υπολογίσει κανείς αυτούς που είχα επινοήσει μόνη μου για τον εαυτό μου – τρία αδέρφια που έμεναν απέναντί μας, όταν ζούσαμε στο παλιό μας σπίτι. Τους είχα ονομάσει Τομ, Χακ και Τζιμ, γιατί πήγαιναν σε ιδιωτικό σχολείο και δεν ήξερα τα ονόματά τους. Αυτούς δηλαδή που παρίσταναν πως ήταν φίλοι μου.

Ο μπαμπάς μου φαίνεται τόσο αγχωμένος και γεμάτος αισιοδοξία, που αρπάζω την τσάντα μου και βγαίνω στο πεζοδρόμιο, και ξαφνικά βρίσκομαι να στέκομαι μπροστά στο σχολείο ενώ όλοι με προσπερνάνε.

Κι αν αργώ σε όλα τα μαθήματα επειδή δεν μπορώ να περπατήσω αρκετά γρήγορα; Κι αν με βάλουν τιμωρία και στην τιμωρία γνωρίζω τα μοναδικά αγόρια που πρόκειται να μου δώσουν σημασία – χαμένα κορμιά και τύπους του

περιθωρίου; Κι αν ερωτευτώ κάποιον απ' αυτούς και μείνω έγκνυος και παρατήσω το σχολείο πριν πάρω απολυτήριο και περάσω με τον μπαμπά όλη την υπόλοιπη ζωή μου – τουλάχιστον μέχρι το παιδί να γίνει δεκαοχτώ;

Λίγο ακόμα και θα ξανάμπαινα στο αυτοκίνητο. Όμως στο αυτοκίνητο κάθεται ακόμα ο μπαμπάς μου με το γεμάτο ελπίδα χαμόγελό του. «Το 'χεις». Το λέει πιο δυνατά αυτή τη φορά και –σας τ' ορκίζομαι– μου κάνει και το σήμα της νίκης με τον αντίχειρα.

Γι' αυτό κι εγώ αφήνομαι να παρασυρθώ από το πλήθος, μέχρι που φτάνω στην ουρά για την κεντρική είσοδο του σχολείου. Ανοίγω την τσάντα μου για να την ελέγξει ο φύλακας, περνάω μέσα από τον ανιχνευτή μετάλλων και μπαίνω σ' έναν μακρύ διάδρομο που διακλαδώνεται προς όλες τις κατευθύνσεις, ενώ με σκουντάνε αγκώνες και γόνατα από παντού. *Κάπου μέσα σ' αυτό το σχολείο μπορεί να υπάρχει κάποιο αγόρι που θα το ερωτευτώ, σκέφτομαι. Μπορεί ένας απ' αυτούς τους εξαίρετους νέους να είναι και αυτός που θα κατακτήσει τελικά την καρδιά και το κορμί μου. Είμαι η Πολίν Πότερ του Λυκείου Μάρτιν Βαν Μπούρεν και είμαι αποφασισμένη να χάσω τα υπόλοιπα περιττά κιλά μου κάνοντας σεξ. Κοιτάζω όλα τα αγόρια που περνάνε από δίπλα μου. Μπορεί να είναι αυτός ή εκείνος εκεί πέρα. Αυτή είναι η ομορφιά της ζωής. Μπορεί τώρα εκείνο το αγόρι εκεί να μη σημαίνει τίποτα για μένα, αλλά, αν συναντηθούμε, ίσως να αλλάξουμε εντελώς ο ένας τη ζωή του άλλου.*

«Κουνήσου, χοντρέλα» μου λέει κάποιος. Νιώθω τις λέξεις να με τρυπάνε σαν κεντρί, λες και θέλουν να με τρυπήσουν κι εμένα την ίδια, όπως τρύπησαν και το συννεφάκι της ονειροπόλησής μου. Ανοίγω δρόμο και προχωράω. Το καλό με το μέγεθός μου είναι ότι όλοι κάνουν στην μπάντα.

Τζακ

Όπως και τα μαλλιά, έτσι και το αυτοκίνητο είναι κομμάτι της εικόνας. Είναι ένα φτιαγμένο Λαντ Ρόβερ του 1968, που το αγοράσαμε με τον Μάρκους από έναν ηλικιωμένο θείο μας. Παλιά το χρησιμοποιούσαν για δουλειές στο χωράφι κι ύστερα έμεινε καμιά σαρανταριά χρόνια να σκουριάζει μόνο του. Τώρα όμως είναι μισό τζίπ, μισό τρακτέρ και ολόκληρος δαίμονας των δρόμων.

Ο Μάρκους κάθεται μουτρωμένος στη θέση του συνοδηγού. «Μαλάκα». Το λέει με χαμηλή φωνή, κοιτάζοντας προς το παράθυρο. Δυστυχώς για μένα, πήρε την άδεια οδήγησής του πριν από κανέναν μήνα περίπου.

«Είσαι αξιολάτρευτος. Ελπίζω η δευτέρα λυκείου να μη σε κάνει να χάσεις την παιδική σου γοητεία. Του χρόνου που θα είμαι στο κολέγιο, θα μπορείς να οδηγείς κι εσύ».

Αν πάω στο κολέγιο. Αν φύγω ποτέ αποδώ πέρα.

Εκείνος σηκώνει το μεσαίο του δάχτυλο και με κοιτάζει. Στο πίσω κάθισμα, ο μικρός μας αδερφός, ο Ντάστν, κλοτσάει το κάθισμα. «Σταματήστε να τσακώνεστε».

«Δεν τσακωνόμαστε, φιλαράκο».

«Σαν τη μαμά και τον μπαμπά κάνετε. Δυναμώστε λίγο τη μουσική».

Μέχρι πριν από δυο χρόνια περίπου, οι γονείς μου τα πήγαιναν αρκετά καλά μεταξύ τους. Τότε όμως ο μπαμπάς διαγνώστηκε με καρκίνο. Την εβδομάδα πριν το μάθουμε, εγώ ανακάλυψα ότι εκείνος απατούσε τη μαμά μου. Δεν το ξέρει ότι το ξέρω και δεν είμαι σίγουρος αν το ξέρει και η μαμά, καμιά φορά όμως αναρωτιέμαι. Καρκίνο δεν έχει πια παρεμπιπτόντως, όμως τα πράγματα δεν ήταν εύκολα, ειδικά για τον Ντάστν, που είναι μόλις δέκα χρονών.

Βάζω το τραγούδι πιο δυνατά –είναι ένα παλιό, του Τζάστιν Τιμπερλίκ, το «SexyBack»– και νιώθω ότι ξαναβρίσκω λίγο τη νιρβάνα μου. Τέσσερα τραγούδια έχω που θα ήθελα να βάζω στη διαπασών με το που μπαίνω σε κάποιο δωμάτιο κάθε φορά, κι αυτό είναι το ένα από τα τέσσερα.

Σταματάμε έξω από το δημοτικό και ο Ντάστν πετάγεται έξω προτού προλάβω να τον εμποδίσω. Τρέχω πίσω του, παίρνοντάς μαζί μου και τα κλειδιά, ώστε να μην μπορεί να φύγει ο Μάρκους με το αυτοκίνητο.

Φέτος το καλοκαίρι, ο Ντάστν άρχισε να κουβαλάει όπου πηγαίνει ένα γυναικείο τσαντάκι. Κανένας δε μιλάει γι' αυτό – ούτε η μαμά μου, ούτε ο μπαμπάς, ούτε ο Μάρκους. Όταν τον προλαβαίνω, ο Ντάστν έχει φτάσει πια στα μισά του μικρού δρόμου που οδηγεί στο σχολείο. Αναγκάζομαι να έχω το βλέμμα μου καρφωμένο πάνω του για να μην τον χάσω. Από τους τρεις μας εκείνος έχει το πιο σκούρο δέρμα, ενώ τα μαλλιά του έχουν το χρώμα του χαλκού. Είναι όπως τα δικά μου, πετάνε προς όλες τις κατευθύνσεις. Στην πραγματικότητα, η μαμά είναι μισή Αφροαμερικανίδα και μισή Κρεολή της Λουιζιάνα, και ο μπαμπάς

είναι λευκός και Εβραίος. Ο Ντάστν είναι σκουρόχρωμος σαν τη μαμά, ενώ ο Μάρκους είναι όσο πιο λευκός πάει. Κι εγώ; Εγώ είμαι απλώς ο Τζακ Μάσλιν, ό,τι κι αν είναι αυτός ο τύπος τέλος πάντων.

«Δε θέλω ν' αργήσω» λέει ο Ντάστν.

«Δε θ' αργήσεις. Ήθελα μόνο να... Είσαι σίγουρος για το τσαντάκι, φιλαράκο;»

«Μου αρέσει. Χωράει τα πάντα».

«Κι εμένα μου αρέσει. Είναι φανταστικό τσαντάκι. Απλώς δεν είμαι σίγουρος για το αν θα το πιάσουν όλοι, αν θα τους αρέσει τόσο όσο σ' εμάς. Μπορεί κάποια παιδιά να το ζηλέψουν τόσο πολύ που να σε πάρουν στο ψιλό γι' αυτό το τσαντάκι». Βλέπω καμιά δεκαριά απ' αυτά να περνάνε δίπλα μας τώρα που μιλάμε.

«Δε θα ζηλέψουν. Θα τους φανεί περίεργο».

«Απλώς δε θέλω κανείς να σου το παίξει μάγκας».

«Αν θέλω να κρατήσω τσαντάκι, θα το κρατήσω. Δεν πρόκειται να μην το κρατήσω μόνο και μόνο επειδή δεν τους αρέσει».

Κι εκείνη τη στιγμή, αυτό το κοκαλιάρικο παιδί με τα μεγάλα αυτιά γίνεται ο ήρωάς μου. Καθώς απομακρύνεται, παρατηρώ τον τρόπο που περπατάει – ευθυτενής, με το κεφάλι ψηλά. Θέλω να τον ακολουθήσω μέχρι μέσα στο σχολείο για να βεβαιωθώ ότι δε θα πάθει κάτι.

7 επαγγέλματα για άτομα με προσωπαγνωσία του Τζακ Μάσλιν

1. Βοσκός (υπό την προϋπόθεση ότι η προσωπαγνωσία δεν επεκτείνεται και στα σκυλιά/πρόβατα).
2. Υπάλληλος διοδίων (υπό την προϋπόθεση ότι κανένας από τους γνωστούς σου δεν περνάει από το πόστο σου).
3. Ροκ σταρ/μέλος μουσικού γκρουπ, παίκτης του NBA ή κάποιο άλλο αντίστοιχο επάγγελμα τέλος πάντων (στο οποίο ο κόσμος περιμένει να είναι το εγώ σου τόσο παραφουσκωμένο, που δεν εκπλήσσονται ακόμα κι όταν δεν τους θυμάσαι).
4. Συγγραφέας (η πιο ενδεδειγμένη δουλειά για ανθρώπους με αγχώδεις διαταραχές και κοινωνικές φοβίες).
5. Εκπαιδευτής/περιπατητής σκυλιών (βλ. Νο 1 παραπάνω).
6. Ταριχευτής (μόνο που μπορεί να μπερδέψω τα πτώματα).
7. Ερημίτης (ιδανικό, μόνο που δεν πληρώνει και πολύ καλά).

